

Nasz Łemko

РІК I.

Ч. 24

Львів, 15-го грудня 1934

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.
NASZ ŁEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам. дол. або рівновартість.

Лемківська делегація в апостольського візитатора

Дня 27. mm. була в Перемишлі в апостольського візитатора о. Івана Гудечка делегація з Лемківщини, зложені з трьох свідомих лемківських селян і дра Василя Блавацького, адвоката зі Сянока. Апостольський візитатор вислухав на довшій авдієнції (переслуханні) делегатів про правдиві потреби та домагання лемківського населення. Однаке й загибаючі мамуті москофіли довідавши про це, вислали до візитатора свого Мокрицького з таким панком як Йосиф Федак зі Согорова Горішнього, що 1928 р. кандидував на посла з комуністичної "Сель-Роб-Єдності". Шкода, що не забрали ще зі собою того Кукаса і Макуха — бо сліпі коні все знюються.

НАШІ БРАТИ ЗА ТИСОЮ.

Ще до війни забрили наші брати-лемки за Тису (ріка на Уграх, впливає до Дунаю). Вони набули в сторонах Нірешгазі поля та розгосподарилися. Поселилися там чотири родини зі села Лосе коло Ропи та вісім родин з Климківки з Горлицчини. Щасливо перебули війну, большевицький переворот на Мадярщині; днес рідня Пастерчиків, Галів та Малецьких добула собі всі права горожанства. Живуть окремим своєрідним лемківським життям, мило згадують рідні гори, села. Своїм говором, ноші та віри держаться твердо; задумують свою церкву будувати, бо, як кажуть, скучно без наших обрядів. Чужинці їх поважають.

—о—

Нападають, як в Мексику

Недалеко Варшави напали на потяг невідомі опришки, зрабували "лем" 38 тисяч злотих, загальмували потяг і щезли.

Перемишль нашему Владиці
В Перемишлі вроцісто святкували 25-го м. м. празник св. великомученика Йосафата, день ім'янин перемиського Владики епископа Коциловського.

»Просвіга« творить нове життя. Допоможіть їй, спішіть з »Даром Просвіті!«

На Закарпатті

В Мукачеві відіграла драматична секція філії „Просвіти“ 3. XI. ц. р. комедію „Княжня Капучидзе“ в салі місцевої Соколівні. Не зважаючи на не зовсім щасливий вибір пісні, саля була повна. Знов в дні 7. X. ц. р. відбулося посвячення і відкриття читальні „Просвіти“ в новім мешканню при вулиці Духновича ч. 30.

В Пістрялові відбула читальня „Просвіти“ святочну академію. Складалася програма з промов, хору, декламацій, народніх танків, та струнної оркестри і дитячої пісні. Успіх повний.

УКРАЇНСЬКІ ПОСЛИ В КАНАДІ. В Канаді є під теперішню пору понад 350 тисяч українців, в цьому майже одна третя наших братів з Лемківщини. Вони всі займають щодо чисельності третє місце на 56 різних національностей Канади, по англійцях і французах. Українці мають в Канаді шістьох своїх українських представників-послів. Для нас лемків важне знати, що послом в манітобській округі є В. Бачинський і А. Григорчук, знов саскачеванської округи др. Ю. Драган.

До чого веде глупота

Під час коли тисячі населення гинуть з голоду, в республіці Чіле (пол. Америка) вибито 500 тисяч овець, бо не було запотребування ані на вовну, ані на мясо. А горляють на кожному кроці про любов і братерство.

Мазурі стріляють

В селі Сулковицях на Заході побилися на весіллю дві групи мазурів. Одного з учасників Адама Святоня так побили, що вилізли йому кишки на верх, а коли почали бити його брата, Адам лежачи на землі, хопив револьвер і застрілив одного з напасників на місці. Поліція веде слідство.

Sygn. VI. I. Pr. 577/34. Wyciąg z protokoły wspólnego posiedzenia niejawnego Sąd okręgowy Wydział VI. I. karny we Lwowie w składzie Wiceprezes S. O. Ł Malicki — jako przewodniczący, S. O. Dr. J. Locker i S. O. W. Kapecki, jako głosujący. w sprawie konfiskaty Nr. 22 czasopisma pt. „Nasz Łemko“ z daty Lwów, dnia 15. 11. 1934 r. do Sygn. VI. I. Pr. 605/34. na posiedzeniu niejawnem w dniu 17 listopada 1934 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanowia: uznać za usprawiedliwoną dokonaną dnia 15. XI. 1934 r. przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Nasz Łemko“ Nr. 22 z daty Lwów, dnia 16. 11. 1934 r. — zawierającego: 1) w artykule pt „Jak Czechosłowaczyzna widdowże swoich selan“ w całości wraz z tytułem. 2) w artykule pt. „Zawodiat sektaństwo“ w słowach: „warszawskiego prawosławja“. 3) w artykule „Muzyki hrajut“ w całości wraz z tytułem. 4) W artykule pt. „Skasująły okrągły sud w Sianoci“ w usterpie od słów „Do 1. X. 1934“ do końca artykułu, znawiona ad 1), 2), 3), wystąpiu z art. 170 k.k. ad 4) wystąpiu z art. 127 k. k. — zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z dnia 17/12 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasadzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu ad 1), 2), 3) szerzenie fałszywych wiadomości o położeniu gospodarczym ludności wiejskiej w Polsce oraz o sytuacji politycznej na Łemkowszczyźnie, co może wywołać niepokoje publiczne, 4) imputowanie władzom wymiaru sprawiedliwości działalności niezgodnej z prawem, a zatem nieważać te władzy. — Według §§. 487, 489, 493 p. k. oraz §§ 3637 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: Ł. Malicki w. r. Protokulant: S. Tysik w. r. Za zgodność: podpis nieczytaj. Kier. sekret.

Українська молоде! Допильний збірку »Дару Просвіті«.

Під кінець року

З цим, 24-им числом „Наш Лемко“ закінчує перший рік своєго існування. Тому хочемо коротко та ясно сказати, від чого залежить дальнє існування нашого часопису.

„Наш Лемко“ проорав глибоку борозну в національному житті на Лемківщині, однаке не можемо задоволятися дотеперішнім станом. „Наш Лемко“ мусить йти дальше в парі з розвитком подій та зростом вимог, мусить продиратися крізь темряву в найдальші закутини, мусить стати щоденним хлібом для кожного сина українських гір.

„Наш Лемко“ не боявся отверто виступити проти різних наклепів, обманів та фальшивих міркувань багатьох скритих ворогів, бо він добре пізнав та оцінив небезпеку та показав, як її поборювати. Але це гільки перший крок: проломано перші леди мовчання та бездушного вичікування. Перед нами щойно начинає показуватися ясний виднокруг майбутнього.

Завдання та обовязок „Нашого Лемка“ далеко ґеревищають його матеріальні засоби; число передплатників ще не багате, знаємо, що декому трудно вирівнати перед-

плату; внаслідок того переживає „Наш Лемко“ дуже тяжкі часи, але не сміє замовкнути.

Чесні Читачі: Ми хочемо, щоб Ви зрозуміли наше положення, від Вас залежить, чи буде дальше виходити „Наш Лемко“. Вже відновіть свою передплату, приєднайте кожний хоч одного передплатника, пришліть нам адреси своїх знакомих, зробіть усе можливе, щоб „Наш Лемко“ міг дальше виходити. Зрозумійте, що наше видавництво не одержує жадних фондів та видає й вдержує „Нашого Лемка“ тільки виключно з передплат. Що ми жадаємо передплати, це зовсім не дивне. Нам даром не друкують, ані не хочуть кредитувати; за все мусимо платити готовкою.

Положення загрожене, тому тільки негайна праця зі сторони читачів та прихильників зможе усунути цю загрозу. Ми твердо віримо, що наші слова не пропадуть на марні. **Добро Лемківщини — є рівночасно добром цілої Нації.**

**Редакція і Адміністрація
„Нашого Лемка“.**

Новий Шугай

Кожний, хто читав повість І. Ольбрахта п. з. „Розбійник Шугай“ в 2-х томах — видання „Української Бібліотеки“ І. Тиктора ціна за окрему книжку тільки 95 сот., пригадує собі та бачить, які відносини були по тамтому боці Карпат, в двадцяти роках, коли добивався за селянську кривду Микола Шугай. Тепер знов ворожить населення Закарпаття, що родиться новий Шугай. Перед дев'ятьма роками виловили розбійників, які у волівськуму, тячівському і хустському повіті на Закарпатті грабували й убивали людей. З поміж них засудили тоді Ілька Лінєя з Волового на 15 літ тюрми. Вніуткі в листопаді ц. р. з вязниці в Леопольдові та зачав бушувати в волівських сторонах. Бачили його на Кічері — горі біля Волового — там де шугаював Ольбрахтів Микола. Чи довго це потриває, бо нині гірші відносини, як були в часі воєнної хуртовини правдивого Шугая.

—о—

Трясуть штанами

Начальний вождь большевицької червоної армії Буденний видав маніфест до армії далекого Сходу, в якім визиває їх бути на поготові, бо війна висить на волоску. Большиники трясуть штанами перед Японією. Не годні успокоїтися, хоча причепилися до Союзу Народів.

Чому я ходжу на вистави?

Часто серед наших селян, коли їх запитати, чому не ходять на вистави, кажуть, »а от, пани не мають, що робити та висмівають бідного селянина (головно, коли йде про комедії). Однаке вони тим грубо помиляються, бо прецінь ці самі »пани«, це ніхто не інший, як сини тих самих селян; у нас правдивих панів, як кіт наплакав і чи можна собі уявити щось гіршого, як це, щоб син висміяв своїх батьків? Цеж найбільший злочин, о який ми не маємо найменших основ і права їх посуджувати. Тут криється глибша якась основа.

Треба нам знати, що позатим, що деякі вистави хотуть нас забавити, відірвати від буденних турбот і клопотів, хотуть нас у першу чергу чогось навчити, хотуть нас піднести вище, чи то в нашему житті родинному-особистому, чи теж загально-сусільно-народному. Наприклад: Коли на виставі виступає піяк — зо всіми наслідками цего великого ворога людства, а нашого народу зокрема, тож це нічого іншого, як те, щоби наглядно вказати нам на грозу й руйнуючу його силу. Коли пр. родичі змушують своїх дітей женитися, чи теж виходити заміж за нелюба, що достаточно кінчається великим родинним нещастям, це теж нічого іншого, як це, щоби ми, бачучи гі феелікі й грізні наслідки такого поведіння рішучо перестали таке лихо творити.

І багато, багато можна тут наводити прикладів, які зовсім не мають цієї цілі, мовляв, »нас хочуть висмівати«. Ні, це виключно ціль виховуючо-навчаюча. Це та наша школа життя особистого, родинного, сусільного й вселюдського. Це ті таблиці, з яких ми маємо вичитувати свої дотеперішні гнучкі й лихі сторони нашої слабої людської природи і ставати під їх впливом новим чоловіком, людиною повною сталевого характеру, сильної волі. Стати, одним словом, добрими й певними одиницями народу, бо памятаймо все на це, що які одиниці, такий і цілий народ. Кожний крок вперед і вище одиниці є кроком вперед цілої нації.

**I ВИ БРАТИ ЛЕМКИ в Америці
присилайте датки на »Дар Просвіті«.**

Вже два рази писали ми на алресах, хто скільки залягає з передплатою по кінець ц. року. **З цим числом висилаємо чеки і просимо скоро вислати належність за часопис та за „Першу Лемківську Читанку“.**

Усім, Вам Українські Громадяни й Громадянки!

Львів, у грудні 1934. р.

Пригадуємо місяць грудень. Пригадуємо 1868 рік народин «ПРОСВІТИ». Повних 66 років праці й саможерти. Пробудження національної свідомості, освіта, знання, організація духових творчих сил на всіх ділянках нашого життя — це її минуле.

Ясне минуле станиці непохитного, крищевого Духа Народу.

«Просвіта» — а скільки чарівної сили в тому слові! Також воно чуда подіяло! Воно відродило й відроджує Галицьку Землю, Велику Україну, Буковину, Закарпаття. Воно єднає в одну сім'ю українських дітей, на яких землях вони не жили б, за якими морями, ріками воно за рідною землицею не бандували б — не тужили.

Воно сковує нас усіх в одну громаду з одною ідеєю, з одною думкою.

За те їй увесь український народ пройнятий до «Просвіти» любовю, вдякою і найвищою пошаною. На неї не сміє піднятися ніяка святотатська рука!

А перед нею велика праця, щораз відповідальніша. А до цієї праці треба ідейних, фахових робітників. Вони будуть. Треба тільки дати їм змогу працювати.

Сотні просвітних організаторів у край — отсє наш клич!

Якби замісць немічних слів ми могли полумям писати у Ваших серцях, то Виб на «Дар Просвіти»

Тішмося і радуймо

318 жидів, що вже 3 місяці скиталися по морі на кораблі «Вельос», вернуло назад до Польщі, бо ніхто їх не хотів до себе приняти. Вони вибралися до Палестини.

—о—

Тягнуть, як сороки

В Варшаві арештували урядовця мін. супільної опіки Фр. Токарського, що здефравдував 8.000 зл., в Любліні засудив суд начальника екзекуційного відділу у Владаві — далека Польща — Мешка Жулцького за спроневірення (по селях на таке кажуть ясніше — красти!) 13 тисяч злотих на 3 і пів року вязниці.

—о—

Пропав, як вчораший день

Большевицький моряк Воронков, який був члеоом большевицької залоги, що їздila свого часу на відвідини до Польщі, під час гостини в Бидгощі «згубився» і не вернув уже до большевиків. Вони засудили його заочно на кару смерті за дезерцію та оголосили той засуд через радіо.

принесли найбільшу жертву.

Однака такої жертви не вимагаємо. Не вимагаємо й таких великих жертв, які для святої справи приносили інші народи. Вимагаємо тільки дрібних, але масових датків для «Просвіти» тоді, коли ніяка жертва для Ней не завелика.

Усі, без війму, кому ще серце не скамялило, в кого надія ще жива, кому національна честь ще дорога — складайте жертви на тривкі основи нашої культурно-освітньої і виховної праці.

Без жертв побіди нема!

Без сповнення національного обов'язку нема життя нації!

Докажім, що жити хочемо і будемо!

Головний Виділ Т-ва «Просвіта» у Львові:

Др. Іван Брик — голова, Василь Мудрий — заступник голови, др. Карло Коберський — заступник голови, Микола Дужий — секретар.

Члени Головного Виділу: о. Юліян Дзерович, др. Маркіян Дзерович, Юліян Дроздовський, Ярослав Колтунюк, Михайло Корчинський, о. Йосиф Лучинський, Остап Павлів, Михайло Таранько, інж. Микола, Творидло, Омелян Терлецький, Володимир Целевич.

Заступники членів Гол. Виділу: Михайло Галібей, Михайло Крилошанський, др. Ярослав Олексишин, Зиновій Пеленський, др. Ірина Сімович, Сянка Стакова.

Звідки пішло ім'я „Україна“

Відколи московський народ загарбав історичне ім'я нашого народу «руський» (декуди «рускак»), від тоді не може воно вже бути виключно власністю нашого народу. Та наш народ сам найшов собі нове ім'я, неменше старе, як тамто: свої землі став прозивати «Україною», а себе «українцями». «Україна» означала первісно пограниче (пограничні землі). В українській народній пісні, приписуваній то Хмельницькому, то Мазепі, то Кальнишевському, в котрій представлена образово доля України, співається:

»Ой, біда, біда чайці небозі,

Що вивела дітки при битій дорозі».

I справді, як учила нас історія, всі землі нашого народу лежали при тій «битій дорозі», куди «хто не йшов, той скубнув». Переливалися крізь них в Європу від непамятних часів дики азійські орди, скубали їх цілими віками то ляхи, то угри, Литва й Москва, татари й турки.

Літописні згадки з XI. століття оповідають про українського князя Ростиславича Берладничича під 1189 р. «Приїхавши же йому до Україні Галичком».

Галицько-Волинська літопись пише під 1213 р., як князь Данило «прия всю Україну», або під 1282 р., як то забрано у князя Володимира Васильковича «село на Уркани» (Забір'є, пограничне з Польщею).

З часів татарських набігів походить пісня, що зачинає словами:

Зажурилась Україна, що нігде прожити,

Гей, витоптала орда кіньми маленьких діті.

В думі про гетьмана Свірковського (1574 р.) читаємо знов:

»А Україна сумувала, —
Ой, Україна сумувала,
Свого гетьмана оплакала».

А в одній пісні, що відноситься до подій 1848 р., співається:

»Гей, у лузі червона калина, гей,
гей, похилилася,

Чогось наша славна Україна,
гей, гей, засмутилася.

А ми-ж ту ю червону калину, гей,
гей, та піднімемо,

А ми-ж свою славну Україну,
гей, гей, та розвеселимо».

По старім переданню й — у Хмельницького сягала Україна аж по Вислу;

Лемкіне Мати!

Коли пречисту й святу надію
Знімеш в свої долоні —
Відкриєш скарб незримий
На рідному загоні.

Й коли вповиєш свого сина —
Й візьмеш його на руки —
Притулиш любо й поцілуєш
В м'ягкі, шовкові губи —
то скажеш:

Віссав ти, сину дорогий —
Всю кров гарячу, мою!
Віссав ти серце, грудь і душу
Й усю уроду мою...

й скажеш:

Рости, мій сину!
Рости великий і тугий,
Рости високий, хоробрій
У пам'ять — про давній рід —
Козачий, твій — — — —

і скажеш:

Але, ще заки доростеш, дитино,
І першим словом здзвониши —
Тепер, тепер, мій сину —
Одну присягу зложиш:
Що кров ту свою молоду

Зіллеш у чащу волі промінну...

ходяться в бібліотеці »Британського Музею« в Лондоні (столиця Англії) українські карти, а в каталозі під назвою
(земля козаків) є всіх 20 карт.

НОВІ УКРАЇНСЬКІ КООПЕРАТИВИ.

Вже четвертий раз пишемо, що РСУК (Ревізійний Союз Українських Кооператив) приняв нові українські кооперативи в члени Товариства. Однаке і цим разом неходимо ні одної новозаснованої кооперативи на Лемківщині. Доки ще будете ждати? Чи справді самі собі не вірите; всі українські кооперативи в українських горах на Лемківщині, можемо на пальцях почислити!

Віримо, що з новим роком і в наших українських селах прийде вже раз зрозуміння тої важкої справи, якою саме від віків являється кооперативне життя села. Не будете тоді питатися: »Хайко, по чим гнес тиндириця?« І ваші жінки не будуть витупцьовувати всіх жінок закамарків, щоби »загладити« (пишемо загладити! — бо досі платять нам, що самі хочуть) курку, яйце, чи »крушинку« масла. Поки всі не скинемо зі себе цього »мологання«, угинання, напрошу-

вання на свій дорібок, доти не будуть нас поважати та цінити чужі. Ми маємо подиктувати ціну за наші продукти другим — не вони. Найвищий час стяmitися!

ПОМЕР М. ГРУШЕВСЬКИЙ.

Прийшла до Львова сумна вістка, що на засланні в Москві помер славний український історик та б. голова Центральної Ради в Києві, проф. Михайло Грушевський. Від 1894. року до самої війни був Покійний професором у львівському університеті, де викладав історію Східної Європи, головний історію України. Тут написав він більшу частину великої історії України-Русі. Девятий том цієї Історії, доведеної до смерти гетьмана Богдана Хмельницького вийшов у Києві 1929-го р. Больше-вицька неволя не дала йому докінчити цеї великої праці та зломила його здоров'я. Пок. Мих. Грушевський здобув славу не як політик, але як учений історик і дослідник культури українського народу. Він здобув собі в тім напрямі європейську славу. Большевики хотіть закрити свій злочин супроти нього й тому перевозять його тіло в Київ і справляють йому похорон »на державний кошт«. Прожив 68 років.

Старий переказ про етнографічні границі українських земель по Вислу переховався і в народніх думах і піснях з часів Хмельниччини.

В одній думі так відзываються жиди-втікачі до мешканців українського города Полонного:

»Ей, Полоняне, полонянська громада!

Колиб ви добре дбали,
От Польщі ворота одбивали,
Та нас за Вислу річку хоч у одних сорочках пускали!
То-б ми за річкою Вислою пропували,

Та (да) собі дітей дожидали,
Та іх добрими ділами поущали,
Щоб на козацьку Україну і кривим оком не поглядали«.

Також на французьких картах з 1655 р., зладжених в Парижі, представліні поодинокі землі »великої України«, саме в її етнографічних границях, отже Україна тут і Галичина (Червона Русь) і Поділля й Волинь. Народне ім'я »Україна« обирає всі українські землі та є з ними від віків тісно зв'язане.

Годиться вкінці згадати, що на-

Жанашко

Заєдно приходив на вечірки, де прядки пряли. В хижі тихусько ставало, лем веретена фирмали, часом зомклася нитка з крутильця, вирвалося веретено під лаву, покачалося по землі, шуму накоїло. Кой го зараз прядка ногом-кірп'юм вигорнула, в обох руках засукала борзенько і дале пряла. По два веретена домів приносили. Пак ладили попади на штуку повісма.

На припечку шкіпками си ярили; надже лютшого дня, кой до гамби не зблудиши і на помацки нитка ся снує. Хоц, кам пояли, що обіцяється прити Нанашко, борзенько біжала Параска по каплю камфіни, други за tot час хижу спорядили, за столом місце гтерли, бо може буде читати з книжки Нанашко даяку вигадку. Нанашком го звали, бо г настакий обрядок, що кождий ясучий родич такий мат призовок. И хоц ищи Нанашко не нашов си пристановку, бо вітчизнину засіват старший його брат, то за його стакок і шиток розмеркунок, гварили на нього нанашко (хресний родич).

— Чомси не є нанасенка —
— ищи не доповіла лісного Оленка, кет скрипли хижні двирі і зо-

гсіма звитався Нанашко.

— Як же ся пряде — прядочки — шварні? Сніжок паде, скрипить під ногами, перебігають повісма хмар, само, як товди в Карпатах.

Кой било Феннине веретено не спряглося з ніжком од стільце, яж ся ворвала нитка, билаби змилила начисто сваха Прокопиха мотовило. Так ся погнурювали, заслухалися прядільниці, а Оленка глядила свої чорні, як терочки очи г Нанашка, г слух заніміла, бо си не раз кепкували молодиці, няй не зиркат так за його подобов.

Яж шиткою перебила зас сваха — штирадцет, пятацет — два двацет — пасем, піторак готовий и на грядку го завісила.

— Ноле, гварте нанашку з кінце, штосте зачали повідати — бо погибнеме, такизме цікави — грошали дівчата.

Тямите, як другим наворотом пришли в гори москале. Ми били товди по нім боці. В лісі зашануваки лежали зме і ждали весни позашивани г дебрях. Лем часом то гин, то гев — стрілянину чути било. Фиглі ся нас вояків брали з нероботи. Сербию обдали нами і перешмарили нас на маскаля, а других на таліяна. Хоц зяботом прало нас, тозме вилічали з окопів, погарцовувати перед ворогом; біжализ-

ме до єдного потічка по воді.

Як гнес; падав сніжок, тихо — тихуцьо, ани дзвізда не щеберкне, білом плахтом погиналися конари ялиць, гин г долині село, світелко блимало; хто бися гсідив в таку ніч? До села, між народ кортіло. Йищи на Альбанії — кой зме добили місто, гпла мі до рук така квітиста хустка — такий фацелик, том го до броцака запорпав. — Раз юж мав єм ей пофалатати на завіванці, бо ня комішняки пекли г ноги, кой єм ищи гсе чкодував. I яж тепер мя покортіло занести туту хусту, подарувати дакому г селі, бо штука било діперти кінце війні, гет ся нас шмарила надія вернути дакомі г рідне село. Рюк — єм камбрятам, що иду вонка и давай чесати до села — лісом, пак яруж; через меджш біжалев єм, як заяц, кам раз близко — до села, до газдівських воріт. Задиханий вбіг я до сіній, як сомар, фацеличатом овітій коло карху, гвериско лишився між камбратьма, голіруч бив єм гбіжалев між них. Тямлю, било, як гнес перед съватим Миколайом, бо пак г рапурті читали на ня. Нич нигде не шарудило, як би ник за никим не банував.

На дворі зорвався вітер, потряс деревиньом, загінчав по оборожинах, до вікна напер, заквітчав ши-

ЯК ВЕСТИ ЗИМОВІ ВЕЧОРІ?

Уже прийшла зима... Оті слова гомонять тепер на устах кожного чоловіка. Так. Вже згостила до нас ця пора року, якій на ім'я „Зима“, а з нею прийшли — довгі зимові вечорі. Тому виринає питання: як перевести корисно зимові вечорі?

Над цим питанням варто призадуматися, бо загально наші люди, зокрема молодь, переводять зимові вечорі на пустім байдуванню. Коли заглянемо в зимові вечорі по наших хатах, то побачимо гуртки молоді, що зразу предбодрущно запиває „шпіритайку“, грає в карти, а далі... виправляє ріжні дурниці, авантюри, бійки... Чому вони це роблять? Чи може ім так дуже до вподоби таке авантурниче життя? — Ні! Роблять це тільки тому, щоб заповнити чимсь порожнечу безділля; цебто тому, що немають нічого кращого до роботи. Цю порожнечу можна та мусимо заповнити, хосенними ділами — прімром, читанням добрих книжок. В кожнім селі найдеться бодай кілька свідоміших одиниць. Вони власне повинні подбати про це, щоб як найширшу масу людей захопити книжкою. Тому до Вас свідомих одиниць зможе молоді кличено: беріть книжку в руки і гайда між хати „на вечірки“! Там, де зійде-

би; аж притихли дровенця на припецку, померкли.

— Вей, ніт ся чого страхати, озвався Нанащко. Виділося мі, що юж єм пропав, бо повна хижка москалів. Прикуло ня до них, анимок не моргнув, просто поплянався гин, тягло ня штоска рідной — деска г серци приколисаной; як крізь сон наводило мя гин далеко, кой по чужих краях сновидализмесь, як змора. Як перемашував попри нас курінь смерти наших Стрільчиків-соколів, співав — гей-гей, похилилася, чогось наша славна Україна, гей, гей, засмутилася...

По тівких роках, в тутор ніч залело мене, бо єм не дочув тоді-каль кінце, ряду, ци може ноно квітчасте фацелича, чи дашто другої, між них казало мі стежку... Лем єм двері хижні одхилив, завели сесу піснью: Гей, у лузі червона калина, гей, гей похилилася... Тижек при шкіпках сідили, воду си гріли, бо зме до єдного потічка ходили. Таки сами люди, як ми, лем же в сивих плащах, а ми в синіх вояцьких. До єдної, тої самої студеники праглизме ся зйті, лем же йначими дорогами... через чужих... Пак на пустили до своїх.

В Тарнавці, 1921. р.

Ю. Бескід.

ся гурток молоді, відчиняйте книжку і читайте. Цілком певно можна сказати, що в кожному випадку найдуться слухачі, треба лише подбати про відповідну книжку. Найперше треба починати від коротких, веселих оповідань, жартів, сміховинок. Опісля прочитати цікаву — легко написану книжку, гарну історичну повість — з часів козацької бувальщини. В той спосіб можна буде викликати в широких молодечих кругах, зацікавлення книжкою. А це, найголовніше, бо коли буде зацікавлена, тоді можна вже забратися на добу до книжки і читати більше поважні книжки, популярно-наукові, тощо.

— „Добре“! — скаже дехто — „але-ж ми не є книжковими молями, щоб вічно сидіти в книжках“.

— Гаразд! І на це є рада: Щоб не розсівати нудності одноманітним читанням, хоч читання ніколи не переїться то заграйте собі в шахи. Це незвичайно цікава і корисна гра, багато краща від гри в „очко, фербля, носака“ та інших. Хто бодай раз заграє в шахи, той напевно стане завзятим приклонником шахової гри. Гра в шахи, це дуже мила розривка, яка рівночасно ділає додатно на умові здібності. Тож коли знудиться вам читання, забираїтесь до шахів, а дуже мило переведете зимові вечорі. Коли вам і того ще замало, то можете собі потанцовувати, але... танцовати українські національні танки. Чужі висококультурні народи захоплюються нашими національними танками, а ми... зі соромом мусимо признатися, що нераз і не два танцюємо чужинецькі, і багато гірші танки, а своїх чудових ми не вміємо. Тож зимові вечорі використаймо рівно ж на те, щоб навчитися своїх рідних танків.

Коли в селі є читальня, чи яке інше культурно-освітнє товариство, то не забувайте і там заглянути. При читальні гуртуйтесь в аматорських і хорових гуртках. Хай закінчить культурно-освітня праця, і хай, по наших горах пронесеться грімким гомоном українська пісня — українська слава. Не забувайте, що зимові вечорі, це гарний шмат вільного часу; його використаймо на те, щоб здобути й поширити своє знання. Зі знанням цілий світ перейде!

ВЖЕ ВІДНАЙШЛИ

Болгарська поліція устійнила правдиве прізвище вбивника короля Олександра. Він називався Величко Димітров Керін і уродився 19. жовтня 1897. р. селі Камениця в Болгарії.

Короткі політичні вісті

Японська рада міністрів рішила виповісти вінницький договір, що устійнивав відношення морських сил головно Злуч. Держав, Англії та Японії. Остання вважає цей договір тепер для себе некорисний.

Між арабами в Палестині панує велике невдоволення з приводу сильної еміграції до того краю. Арабські провідники заявляють, що не беруть відповідальності за евентуальні заворушення, що можуть спалахнути в випадку продовження тегеранської політики в Палестині.

Беля Кун, відомий мадярський комуніст перебував нелегально останніми дніми в Копенгагені. Копенгагенська поліція викрила його криївку, та арештованого відстavila до большевицької границі.

В Парижі відбулося дня 3-го ц. м. відкриття „Конференції Великої Франції“, організованої на зразок британської кольоніальної конференції в Оттаві. Ціль тієї конференції — створення наймогутнішої держави на світі під господарським оглядом.

Новий совітський посол у Букарешті, Острівський, доручив королеві Каракові свою уповажнюючу грамоту. В своїй промові, яку з тієї нагоди в голосив Острівський, заявив він, що совітський уряд готовий розбудувати приятні звязки з Румунією.

КРУТИ-ВЕРТИ В СВІТОВІЙ ПОЛІТИЦІ.

В заграницькій політиці тепер неабияка метушня. Політики-дипломати їздять по європейських столицях і нараджуються, якби вдергати мир і не допустити до нової війни, а військові штаби обмірковують, якби для своїх держав придбати якнайбільше війська й зброї. Ось у Чехословаччині досі військова служба тривала тільки рік і два місяці. Та цими днями чеська Рада Міністрів приняла проект закону, що військова служба має там тривати два роки.

В Америці дуже зло. Безробітних є поверх 10 мільйонів (без жінок і дітей!). Армія голодуючих з родинами доходить до 30 мільйонів. Дотеперішня господарка Рузельта не дала успіхів.

ГРУДЕНЬ — місяць »Просвіти« — місяць »Дару Просвіті«.

ДБАЮТЬ ЗА СВОІХ.

Польський амбасадор в Парижі (столиця Франції), Хлаповський, обстоював у французькому уряді в справі видавлювання польських робітників з роботи. Чи це що поможе, побачимо.

Святий Миколай над українським селом

В темну нічку, десь на хмара
Зазвеніла гра весела,
То летіли два янголи
Понад українські села.

Два янголи, а між ними
Друг дітей, Святий Микола...
Враз янголи посумніли,
Розглядаючись довкола...
І в тривозі мовив старший:
— Щирий, Праведнику Божий,
Тут живуть прекрасні діти,
Наче цвіт весняний, гожий.
— Ми-ж всі три вже цеї ночі
Стільки світа проходили —
І які були дарунки,
Все роздали, розділили.
— Щож тепер ім подаруєм?
Наши коші вже порожні...
А ті діти українські
Красні, милі і побожні...
І сказав молодший янгол:
— Може в небо завернути
І дарунків ще набрати
Й цих дітей не поминути?..
Зажурився Свят-Угодник,

Друг дітей, Святий Микола,
І зітхнув, на села глянув
І промовив так зпровала:
— Не забув я, слуги Божі,
Про українську дітвору,
Я про них найбільше думав,
Як з Святого вийшов Двору.
— Та не забавки діточі,
Ані ласощі, ні лялі
Ім потрібні, щоб втишити
Іхні смутки, іхні жалі.
— Я зішлю ім цеї ночі
Ліпші скарби, кращі дари:
Милосердя й Божу Ласку
Я несу ім ізза хмари.
— Мир і спокій я приношу
В кожну іхню скромну хату,
А в серцях любов ім створю
І надію пребагату.
— Хай від нині згода й єдність
Процвіта між ними зтиха,
Ці чесноти іх підіймуть,
Оборонять іх від лиха.
— В тих чеснотах хай зростають
Пишино, як той лан у живі,
І хай будуть бодрі й сильні —
І могутні і щасливі!
Так промовив Свят-Микола
І янголи звеселіли,
І крильцями понад села
Понад ниви зашуміли.
І злітаючи на хмари
Вірний край благословили.
І на знак благословення
Два перця із крил зронили.

Юра Шкрумеляк.
(Передрук з »Дзвіночка«)

—о—

I ВИ ПОДБАЙТЕ.

Всім нашим точним Передплатникам шлемо рівночасно з цим числом »Малу Історію України« — видання »Світа Дитини« М. Таранька — яко дарову книжечку.

За це нічого не жадаємо, просимо тільки подбати, щоб не було у Вашому селі ні одної хати, де не приходив би »Наш Лемко«.

Дайте сусідові часопис, він його перечитає й таки побачить, що годі так дальше жити. Є нам, зле, але, щоби те зло направити, це залежить від нас самих. Направмо то, чого не вміли та негодні були зробити наші батьки й діди. Вони були несвідомі й тому нам нічого не лишили. Ми є свідомі та не дамо кривдити себе та й тих, що прийдуть по нас. Тільки свідомість веде до самостійності.

Пишіть про все, що діється у Вашому селі. При кожній дописі присилайте нові списки передплатників »Нашого Лемка«. Братів за Океаном просимо відновити перед-

плату для Себе та Своїх рідніх. Ми раді також почути, як живеться Вам в Америці.

НЕПРОШЕНА ЗАЗУЛЯ.

Довідуємося, що в липні вибралися недавній тайний агент (поліцай), поляк »Кукіс«, теперішній писар зі Щавного коло Сяніка з прогулькою до Варшави. Переbrав у позичену лемківську одіж свою жену польку, жінку коменданта П. П. і постерункового зі Щавного — також польки — допасував ще деякі »лемки« зпоміж сяніцьких урядничок зі староства і пов. виділу — яко делегати Лемківщини до Варшави. Ця птиця іздила вже в перебранні за »лемка« просити нового єпископа для Лемківщини. Як зачуваємо — знов вибирається »цес чудотворний лемко«.

ХТО ще не дав »Дару Просвіті«, спішіть, бо час не жде!

В дорогу йди!

»Йди листочку в дорогу, бо я йти не можу. Через гори й ліси, щоб не йшов довгі часи. Як прийдеш до порога, похвали Пана Бога. Як прийдеш близько, поклонися всім низько. Слова Ісусу Христу! Тими словами поздоровляю Вас Хвальна Редакціє дуже сердечно та доношу Вам, що на чудо люблю читати своє рідне, друкуване слово. Кожде слово пливе до моого серця і кличе: Послухайте мілі брати! Що я вам пораджу. Щоб ви не чинили між собою зраду. Киньте ворожнечу. Час стати до єдності! Щоб нам не мучитись, колись в будущності. Бо в єдності, то є і слава і воля. І в єдності чекає нас, недалека ліпша доля!«.

Так пише наш молодий передплатник лемко І. Б. та бажає нам всім проживати в згоді та гаразді на славу українського Народу. Цього бажає також всім братам лемкам Редакція »Нашого Лемка« й вірить, що добро Народу залежить від волі Народу; бо мусять прийти кращі часи.

АЖ СЯ РОЗПЕРІЗАВ...

ТАК КРИЧИТЬ.

Всім знаний добре краківський »Курієрок«, що його так часто можна бачити в українських руках, безнастанно кидаеться на все, що українське, як його різні побратими. Ось тепер підюджує владу проти о. Івана Булата в Бортім коло Ропиці Руської, що о. Булат мав нібито відобрести від школи дітей »Пломики«. Такі дописи про все українське життя, зокрема на наших священиків на Лемківщині читаємо в тім бруковім часописі майже щодня. І мимотого є в нас людці, які його купують і читають.

I МИ НЕ ОСТАННІ.

На празник св. Михайла переведено добровільну збірку, гроши в сумі 14.35 зл. у нашого передплатника, господаря Льва Кобанього в Лосю к. Лабової для Українських Інвалідів і переслано до нашої Редакції, щоби ми передали Цим, що Своєю кровю та Своїм зусиллям поставили нас в ряд Нації. Честь Вам, Брати-Лосяни!

Таємнича крадіжка

До городського суду в Устриках долішних, дісталися якісь вломники, що вкрали судові акти і винесли над річку. Тут розпалили вогонь і почали палити папери. Коли їх хтось сполосив, кинули решту актів у воду. Той »порядок« у судових шафах робили мабуть люди, яким деякі судові акти були не дуже вигідні. Дивне, де була тоді сторожа.

Збудилися прикордонні села

Вже досить тихо в українських часописах про прикордонні дуклянські села. А »кус планно, бо закрадат ся Україна« і то не лише в Барвінку, де молодіж заложила »Луг« і береться до будови власної домівки, але й у православній Терстяні, »бо і там кус єдності бракує«, як писав кр-иницький Лемко. Боронить лише дописувач село Зиндронову й каже, що там лиш один одинокий Ванчик, газда, що не уміє ні читати, ні писати і то лише ізза матеріальної користі (дістав сіно й огризає кости на по-півстві), пристав до українців. Дописувач »Лемка« таки досить переборщив, бо ціла Зиндронова добре знає — хто, де ходить »огризати кости« та уміє їх так попити, що пlete опісля дурниці. Сміло можемо сказати, що більша половина села є противна кацапству і не поможе, що тутешній »руссікій« діятель вже 22 роки ширить тут »освіту« і обіює громаді ще і свою доньку, оставити в спадщині на учительській посаді. Видно, що має великі заслуги — коли може щось подібного твердити. Поживемо — побачимо!

Та лемко надграничний вже давно прозрів і бачить на власні очі, хто де його хоче запровадити та бачить, хто де ходить.

Дописувач »Лемка« називає о. Кабарівського і його швагра Літинського »зайдами з широкої України« — та чи тутешні лемки мають їх за »зайдів«, чи за своїх братів — показали хочби і »ніби« вибори до ради громадської, про котрі ми, громадяни Зиндронової офіціяльно до нинішнього дня нічого не знаємо. Бо без оголошення, принятого в громаді, скликав собі наш пан учитель в ночі 15 своїх, як думав, приятелів, та давай вибирати раду. І що показали ті »руssкі« лемки? 15-ма голосами поставили кандидатуру »зайди« о. Кабарівського, а на другого »зайду« Літинського — проти котрого йшла найбільша агітація — таки дали 13 голосів! Та хто вийшов до ради — хоч вже місяць минає — таки до нинішнього дня не знаємо.

В сусіднім селі Барвінку, знала громада, коли може вносити листу

та знає, хто є вибраним радним. А ми тому, що мали »руssкого«, до нинішнього дня про нічо не знаємо.

»Лемко« уміє і грозити в дописах, що Зиндронова »годна показати, що знає«, а дякові з Завадки, »що його робота може ся для него зле скончити«. Тримай бики — бо процесія йде! Вони якось перед »руssкими« не плачуть і не бояться, а є хтось інший, що живе в страху і аж той »зайд« з широкої України на сам кермеш просить парохіян поступати після слів Христових і за камінь відплатити хлібом.

»Не даймо ся дурити людям, котрі то вшитко робять для інтереса і грошей«, пише »Лемко«. Хто для інтереса і грошей робить — то вже і в Зиндроновій знають, бо бачуть на власні очі та відчувають на власній скірі — но й на кишені. Boehochbi це, що громада дає помешкання з кухнею для другого учителя в натурі; ще до того щось через 8 років стягали нам на це помешкання 15 зл. місячно. А це зробить близько 1.500 зл., котрі наші опікуни з любови до того бідного лемка — здається — неправно з нас стягнули.

То-ж, дописувачу з Зиндронови — »лем барз не заганяй ся«, бо й пошо? Вже й не на лемках людей дурити. А біда — податки на всі боки — от, хай віддадуть наші опікуни, що неправно забрали — »вирувнаки« будемо мати менший — но й не будемо говорити, що це нас »дурять і вшитко робять для інтереса і грошей«!

Гр. Я.

Різдво вже не за горами! ЗАМОВЛЯЙТЕ!

1) „Новий Український Колядник“, 64 стор. — ціна 40 сот. на порто 10 сот.

2) „Новий Вертеп“ (11 осіб) — ціна 30 сот., на покто 10 сот.

Висилаємо після одержання грошей

Хто замовляє 5 прм. — не платить порта і дістає 6-тий дароч. (Значить з 2— зл. — дістає 6 „Колядників“, та за 1·50 зл. 6 „Вертепів“).

Адреса: Адмін. „Народної Справи“, Львів, Руська 18.

Чесні Читачі! Ви бачили господарство, де один працює, а всі інші лежать та чекають на готовий хліб. Що з того, що Ви один, чи двох на ціле Ваше село передплачуєте і читаєте часопис »Наш Лемко« — Ви самі не перебудуєте Ваших бажань, поки ціле село не стане горнутися до друкованого слова. »Наш Лемко« стелить шлях, наводить Вас на нову, крашу дорогу — до свідомості, до добробытуту; тож і Ви подбайте, щоб і Ваші Брати, Знакомі, Сусіди пішли за Вашим гарним приміром!

Як будете всі читати добре друковане слово, підете разом з нами сміло, виборемо собі та нашим нийближчим краще завтра — наша земля-мати кличе нас до громадної праці! Ми самі ковалі нашої долі; ми докажемо, що »Наш Лемко« буде приходити до кожної лемківської хати, буде нести розраду і відраду, що ми найкращі сини наших українських земель. Де свідомість в громаді, там згода і сила!

Як живеться нашим братам в Уругваю

На дніях одержала Редакція »Нашого Лемка« листа, писаного в Монтевідео, головного міста Уругваю. Пишуть, що щасливо досі живеться нашим емігрантам. Працюють там Вислокани, Завічани, Волтошівчани та з Каролика вол. Першзве дякують Редакції за переслані числа »Нашого Лемка«, які одержали та довідалися багато цікавого з наших українських гір. Тішаться, що Лемківщина пробудилася з тяжкого сну національної темряви. Банують за Рідними Сторонами, бо, як пише Іван Гоцко — живливемо тут в Уругваю — наче відірвані від серця. Нам тут не світить так ясно сонце, ні трава не зеленіє, ні не співає так, як в наших селах співав весело, без журно жайворонок — лише чуємо стогін безробітних; а вертати до гір — не має чого. Одиночкою нашою розрадою та зорею, що розвіває наші злідні — це наш рідний вижиданий — як ластівка часопис »Наш Лемко« — він нас кріпить та підносить на дусі. Бо ми вже маємо позволення на основання читальні »Просвіти« та скоро все буде готове. Сподіємося, що морально поможет нам Головне Т-во »Просвіта« у Львові, щоб ми могли й на чужині зорганізовано працювати для добра Нашої Батьківщини. Ми будемо старатися зорганізувати всіх українців з Лемківщини, що тут в Уругваю живуть, всі передплатимо собі часопис »Наш Лемко«, бо ми побачили хто наш найкращий приятель — та хто нам бажає добра й нашим братам Країні Днів.

Бажаємо Хвальній Редакції »Нашого Лемка« щастя Боже! Хай процвітає наша Лемківщина на славу цілій Нації.

Точних Передплатників просимо сплати передплату на 1935. р. — найкраще по 2—4 разом та приєднувати нових передплатників. Тоді зможемо частіше видати збільшене число, будете могти поміщувати свої писання. Рівночасно підвищуємо для закордону річну передплату на 1 і пів доляра або 7·50 злотих, за цілий рік.

Політичний замах в Ленінграді

Рукою ворога робітничої кляси вбито Сергія Кірона. Вбивства додержано в будинку ленінградського Союза. Вбивник є арештований. Кіров був секретарем центрально-го (большевицького) виконавчого комітету.

До Ленінграду прибув Сталін, Ворошилов і Ягода (большевицькі — найвищі!) та заявили, що не будуть розглядати жадні прохання ласки засуджених на смерть.

Таке рішення

Міністерство Скарбу рішенням про ревізії Ревізійного Союзу Українських Кооператив відбирає з днем 1. січня 1935. р. Українському Ревізійному Союзові право законної ревізії кооператив поза межами трьох галицьких воєводств. Таким чином від 1. січня 1935. р. наші кооперативи на Лемківщині, Волині, Поліссі, Холмщині будуть при-ділені примусово під законну ревізію польських союзів. Міністерство вимагає зміни статуту РСУК у важних точках: щоб дирекція була за-тваждана міністром, щоб в ра-ді РСУК засідав делегат рільничої палати, щоб нову кооперативу за-сновувано залежно від згоди рільничої палати і т. д. як бачимо, тут переводиться в життя замір обме-жити, а може потім і цілком скасу-вати самоуправу кооперації, так як уже скасувано самоуправу громад, кас хорих і пенсійних інститутів.

Листування

Вп. Іван Гоцио, Уругвай: листа одержали, дякуємо. Чекаємо. Окремо в листі.

Вп. Михайло Нов... Календарі вислали і книжки для аматор. кружка.

Вп. Василь Дзендель: одержав 1 ам. долар на передплату від Івана Дзенделі з Уру-гваю. Часопис посылаємо. Іванові Дзендель підлемо привіт.

Вп. о. Ор. Венгр: книжки для Шарох. Бібліотеки. Чому не пишете?

Вп. В. Карпатчук, Торонто: передплати ще досі не одержали.

Вп. Ткачук Є. Закарпаття: ждемо. Часопис їде точно.

Курітъ

тільки українські

паперці і тутки

„КАЛИНА“

Жадайте всюди

В садочку

В садочку зелененьким
Дівчина спіала,
І любим своїм співом
Весь степ наповняла.

І не знала чорнобрива,
Що вже кінець буде,
Що вже більше на Вкраїні
Співати не буде.

Поїде на чужину —
За широке море,
І зазнає між чужими
І біду й горе.

Що покине соловейка,
Сокола любого,
І не вернеться на Вкраїну —
До народу свого.

Прислав з Нью-Йорку
Степан А. Пельц.

Видаплюють робітників

У Франції перебуває ще до 400 тисяч робітників з Польщі. Най-більше працює їх по копальннях та сільських господарствах. Польські часописи пишуть, що теперішній президент міністрів Фляндден виступає дуже гостро проти дальшого побуту робітників з Польщі у Фран-ції. Між ними є багато, бо кілька-десять тисяч українських робітни-ків і наших братів з Лемківщини. Їм також загрожує втрата праці.

Тому треба нам якнайбільше осві-домлюватися, щоби творити орга-нізаційно нові варстти праці та забезпечити собі прожиток.

Примірне виховання

Недавно писала чужа преса, що український часопис може читати старий і молодий, не найде там нічого, що веде на погані дороги. Натомість счинила крик, що різні і „Tajny Detektyw“ вчать описами грабіжей та різних злочинств, як стати бандитом. Збирають вже пер-ші овочі такого виховання на кри-мінальних брошурах, бо ось не-давно в Рибнику на Шлеську по-билися два молоді хлопці, один вбив ножа аж по рукоять в груди противника. В цім самім славнім Рибнику викрила поліція ватагу малолітніх грабіжників, які від кількох місяців грабили безкарно в околиці. На її чолі стояв 16-літній Францішек Садло.

Гора „Явір“ з каплицею в Висовій, на якій два рази до року відбуваються відпусти. На світлині видно процесію.

ПОСМІЙМЕСЯ КАПКУ.

При війську.

Капраль: Ти оферма єдна, як підходиш ззаду до коня, мусиш крикнути на його, бо конисько копне і трафить в яку тверду уланську голову. Із того вийде таке, що будемо мати в швадроні самі куляві коні.

У доктора.

— Мусите заживати через цілій місяць по три ложочки денно.

— Та де я возьму тілько ложочок?

Ощадний.

Учитель говорить дітям про ощадність. Вкінці штас:

— Ану Івасю, скажи, чи твій тато скла-дає гроші?

— А йно!

— А де?

— Баха в Штайранті!«

В поїзді.

— Гей! Чоловіче, вилазьте зпід лавки, бо йде кондуктор.

— Не можу, бо він сам казав мені там сидіти.

Привичка.

Господар взяв останню чверку жита на плечі, каже жінці:

— Гей — Евко! — Але замкни комору!

**УЖИВАЙМО ЛИШЕ
ЗНАМЕНITOЇ ЦИКОРІЇ**

ЛУНА

і здорової підмінки

кави „ПРАЖІНЬ“,

виробів

української кооперативної

фабрики

„Суспільний Промисл“ у ЛЬВОВІ

Чи Ви
бже купили
„Золотий Колос“

Єдина найліпша
і своєрідна
ПАСТА до ВЗУТТЯ
„ЕЛЕГАНТ“
Львів, Кордецького ч. 51.
Тел. 60-04.
КОНСЕРВУЄ ШКІРУ!
Уживайте лише цю пасту!

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпалти — за 1 мм. на 1-ну шпалту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..